

קונל ודונל וטאיג

היה היו שלושה אחים תאומים, שמריבה נפלה ביניהם על חלקת אדמה קטנה. החלקה הייתה כל כך קטנה שלא ניתן היה לחלק אותה, ולכל אחד מהאחים היו טענות ומסמכים המוכיחים כי החלקה מגיעה לו. כל אלה היו כל כך שוות ששום שופט לא יכול היה להחליט לזכותו של האחד או האחר בעניין זה.

לבסוף האחים פנו לשופט אחד ששמו הלך לפניו וידוע היה בתבונתו וחכמתו, והביאו את טענותיהם לפניו.

השופט ישב על כס השפוט ושמע את נימוקיו של קונל ואת נימוקיו של דונל ואת נימוקיו של טאיג בסבלנות רבה. כששלושתם סיימו את טענותיהם הוא הודיע שיקח לו יום לחשוב ולשקול. כשהאחים באו לבית המשפט למחרת אמר להם השופט שאחרי ששקל את כל ההוכחות ועיין בכל המסמכים, ראה שלאף אחד מהאחים אין אפילו צל של צידוק יתר וזכות יתר לחלקה, ושהוא רואה בכך את הבעיה הקשה ביותר שלפניה עמד אי-פעם.

"אבל" הוסיף "אף בעיה לא תטריד אותי זמן רב מדי. לכן בקרוב אחליט מי מכם זכאי לחלקה. אני רואה שהנכם בחורים עצלים למדי. לכן אחליט לתת את החלקה לזה שהעצל ביותר ביניכם.

"הה, אם כך החלקה מגיע לי" אמר קונל.
"כמה עצל אתה?" שאל השופט.

"ובכן" אמר קונל "אילו נשכבתי באמצע הדרך וגדוד חיילים רוכבים על סוסים היה מתקרב, הייתי מעדיף לתת להם לרכב מעלי ולדרוס אותי, מאשר לזוז הצידה."

"אכן, אתה בחור עצל" אמר השופט "ספק עם האחרים יכולים להיות כה עצלנים."
"הה" אמר דונל "אני לא פחות עצל."

"האמנם, כמה עצל אתה?" שאל השופט.

"ובכן" ענה דונל "אילו ישבתי סמוך למדורה גדולה והיו באים ומוסיפים למדורה את כל הכבול וכל העץ שבאירלנד, הייתי נשאר שם ומעדיף שיתמוסס כל מח עצמותי, מאשר לקום ולזוז משם.

"אכן, אתה עצלן גדול" אמר השופט "ספק אם טאיג הוא עצלן יותר משניכם."
"הו, הו" אמר טאיג "אני עצלן לא פחות מכך."
"איך זה יתכן?" שאל השופט.

"ובכן" אמר טאיג "אילו שכבתי על גבי במרכז הבית ומביט על קורות התקרה, ופיח וטחב בחתיכות גדולות כמו ברד היו נופלים לעיניי שלי, הייתי נותן להם לפול כך מאשר להתאמץ ולסגור את עיניי."

"הו, הו" אמר השופט "אכן אני כאן בבעיה גדולה, כי אמנם הנכם האנשים העצלנים ביותר שפגשתי מימיי וקשה להחליט מי העצל ביותר. אבל אם כך, יזכה בחלקה מי שהזקן ביותר ביניכם."

"אז החלקה היא שלי!" אמר קונל.
"וכמה אתה זקן?" שאל השופט.

"אני זקן מאוד," אמר קונל "כשהייתי בן עשרים קניתי אוניה מלאת מסמרים ובמשך הזמן לא נאבד ולא החליד אף אחד מהם, ורק אתמול השתמשתי במסמר האחרון לתיקון נעליי."
"אתה באמת זקן מאוד" אמר השופט.

"אני זקן לא פחות" טען דונל.
"ואם כן, כמה זקן אתה?"

"כשהייתי בן עשרים, קניתי אוניה מלאה מחטים, ורק אתמול האחרון מהם נשחק, כשתיקנתי את מכנסיי."

"אתם שניכם באמת אנשים זקנים" אמר השופט "ספק אם טאיג יכול להשתוות לכם."
"נראה" אמר טאיג.

"וכמה זקן אתה?" שאל השופט.

אמר טאיג: "כשהייתי בן עשרים קניתי אוניה מלאה תערים. רק אתמול נשחק התער האחרון כשניסיתי להשחיז אותו."

"ובכן, אמר השופט" פגשתי כבר אנשים זקנים מאוד, אבל לא הזדמן לי עוד לפגוש זקנים כמוכם, זקנים אולי ממתושלח עצמו. לא אוכל להחליט מי הזקן ביותר ביניכם ואני שוב בבעיה גדולה. אבל אגיד לכם מה נעשה. אתן את החלקה לזה שהזכרון שלו ארוך ביותר."
"זהו זה" אמר קונל "החלקה היא שלי. אני זוכר את הזמן שכאשר בן אדם דרך על חתול, הוא לא נתן לו אפילו בעיטה טובה לנחמה."

"אכן זיכרוןך טוב מאוד" אמר השופט "וכנראה החלקה היא שלך."

"היי, לא כל כך מהר" אמר דונל "כי אני עוד זוכר את הזמן שבו אישה לא הייתה אומרת מילה רעה על חברתה הטובה ביותר."

"הו, הו" אמר השופט "יש לך באמת זיכרון נפלא. אני חושש, טאיג, שלא תוכל להשתוות לקונל ודונל."

"כך אתה חושב?" אמר טאיג "ואני זוכר את הזמן כאשר במניין של עשרה לא יכלת למצוא אפילו תשעה שקרנים!"

"איזה זיכרון נפלא יש לך, טאיג" אמר השופט "על זיכרונות כאלה כמו שלכם לא שמעו מעולם, וקשה להחליט של מי הזיכרון הטוב ביותר. אז אני חושב שאת החלקה אתן לזה מכם שרואה טוב ביותר."

"טוב" אמר קונל "זה אני. כי אילו על ההר הזה, עשרה קילומטר מכאן היה יושב זבוב, הייתי יכול לאומר לכם כל פעם שהיה ממצמץ בעיניו."

"איזה ראיה נהדרת!" אמר השופט "אז החלקה שלך."

"לא כל כך מהר" אמר דונל "כי אני הייתי יכול להבחין האם הוא ממצמץ סתם, או בגלל גרגיר אבק שנכנס לעינו."

"איזה כושר ראיה נדיר" אמר השופט "טאיג, בוודאי לא תוכל להשתוות לזה."

"למה לא" אמר טאיג "הרי הייתי יכול לספור את דפיקות הלב של הזבוב הזה ולהגיד לכם האם בריאותו תקינה."

"טוב" אמר השופט "הבעיה נשארה כמו שהייתה. אבל אם כן אתן את החלקה לזה שהוא הזריז ביותר ביניכם."

"אז החלקה שלי" אמר קונל.

"למה?" שאל השופט.

"כי אם תמלא את השדה הזה כאן בארנבות, ותסיט עליהן כלב, ועוד תקשור לי רגל אחת, לא אתן לאף אחת מהארנבות לברוח."

"אז אתה אמנם זריז, ומגיעה לך החלקה" אמר השופט.

"רגע, רגע" אמר דונל "אתם רואים את חורבת הארמון הזה שם, ללא גג או חלונות או דלתות, והרוח שמנשפת דרכה?"

"אז מה?" שאל השופט.

"אם תמלא את החורבה בנוצות, אני אשמור עליהן ולא אתן לאף נוצה להרחיק יותר משני מטר מהבנין, אלא אתפוס אותה ואחזיר אותה למקומה."

"אתה איש זריז באמת" אמר השופט "ולטאיג אין כבר סיכויים."

"למה לא" אמר טאיג.

"מה תוכל לעשות בזריזות רבה יותר מאשר האחים שלך, טאיג?" שאל השופט.

"ובכן" אמר טאיג אני יכול לפרזל את סוס המרוצים המהיר ביותר תוך כדי ריצתו המהירה ביותר, ולהכניס מסמר בפרסותיו כל פעם שהוא מרים את רגלו."

"איך אוכל לשפוט שלושה אנשים כל כך זריזים" אמר השופט "אני חושב שלא נשאר שום מבחן אחר אלה לתת את החלקה לחכם ביותר משלושתכם."

"אז תן לי אותה מיד" אמר קונל.

"אתה באמת כל כך חכם?" שאל השופט.

"אני כל כך חכם שאוכל להכין בגד צמוד-גוף לאדם, בלי למדוד אותו, ורק שאדע את צבעו שערותיו."

"אם כך, החלטתי כבר" אמר השופט.

"אל לך כל כך מהר" קרא דונל.

"טוב, דונל" אמר השופט "הרי לא תוכל להיות יותר חכם מזה."

"למה לא" אמר דונל "אוכל להכין בגד צמוד-גוף לאדם בלי כל מדידה, אם רק אשמע איך הוא משתעל."

"אתם באמת חכמים גדולים" אמר השופט "ולך טאיג אין יותר סיכויי. חבל, אבל כך זה."

"אל תהיה בטוח" אמר טאיג.

"הרי לא תוכל להיות יותר חכם משני אלה" אמר השופט.

"ובכן" אמר טאיג "אילו הייתי זה אני השופט, וטיפש מדי בשביל להחליט בעניין תביעה המובאת בפני, הרי הייתי חכם מספיק כדי להראות את עצמי נבון ולתת החלטה כלשהי."

"טאיג" אמר השופט "שקלתי ארוכות ולפי כל הכללים והחוקים, לפי הצדק והיושר מצאתי שחלקת האדמה הזו מגיעה לך."